

Велимир Петров

Торнадо

За първи път видях торнадо през осемдесета. Беше краят на ноември, а Хюстън още беше нажежен до бяло. Бях истинско „Русенско варено в собствен сос“ и се чудех накъде да се измъкнем през уикенда на прохлада.

Пловдивската майна Пиню звънна по същия повод: „Забравихме се бе майни – вика – закаднеля ми е душицата за родна реч О'Майна, сладка... Да ви вода с Чуретата на фишинг (риболов) в Галвестон? Прохладно бризче, много баровско, с моя ВЕН (микробус) за елитни майни: барбекю, мокър бар, спално отделение за по-палавите... О'кей?... О'кей!

Това в сряда. В четвъртъка майната Пиню звъни спешно: „Майна – вика – едни мексиканци се навъртаха наоколо, тази нощ ВЕНът отпразил... малка корекция в програмата – вика – всеки с колата си... О'кей?... О'кей!

В петък майната Пиню звъни: „Майна – вика – от Полицията се обади, ВЕН-ът бил на границата с Мексико, на Рио Гранде в Ел Пасо. Трябва да го приберем! Има-няма, майна, хиляда майла, сам да си – жива скука. Хелп, майна! (помощ!). Хайде да караме уикенда на път... Ще се отбием в Сан Антонио, в Дел Рио, Алпайн, ще се наприказваме на български, майна. Чуретата ще ни заведат с техния ВЕН, на връщане – жените с него, ние да си чуем мъжката приказка... О'кей?... О'кей!

Няма да ви разправам, ходили сте до Ел Пасо, знаете: дива красота, камънаци, морени, кактуси по три-четири метра, земята – тъмно злато, като изгоряла нашенска ливада, небето – екарисаж. По асфалта миражи, кола до кола, климатичната бръмчи, наливаме се с ледена диетична немска бира и спомени, спомени, спомени: „Помниш ли, майна, лагера във Виена? Големият там се роди, спеше в чекмеджето на шкафа, жената коскоджамити лекар – носеше цукалите в болницата...“; „А ти помниш ли как мина границата с паспорта на братовчедата...“; „Ей, голям страх... Помниш ли... помниш ли... помниш ли...“; „Как да не помня – на съм още скачам...“.

Следобеда късно финализирахме пред граничната каменна къщурка, направена нависоко и открито, да се вижда от „мокрите глави“ (преплувалите без паспорти през Рио Гранде мексиканци), да не би случайно да налетят на патрул. Едно потно началство с огромен корем и пищов апатично разпъждаше мухите от бюрото си за сметка на плешивината простираща се между веждите и врата му. Предаде ВЕНа и препоръча да не пътуваме нощем, а да си хапнем печено кабритос (козленце) в хациендата преди Сиера Бланка. Ако бил на наше място... така и направихме: поляхме тексаския кабритос с калифорнийско вино и сладки приказки на

гръмогласен български. Жените ни, допрели съзаклятнически глави, конспирираха нещо и по навик не ни чуваха...

„Е, това е майни – вика Пиню – вижте хациендата в какъв оазис е! Цяла Америка е една пустиня, пълна с оазиси! Правени от инициативни и свободни хора. Мене, майни, ме прашаха там дето не ми е мястото – по бригади и школки лагери, разпаряха ми крачолите, че били «суинг», стригаха ме като овца, че ми била «биитълс» косата, запасваха ми ризата, че било хулиганско, а после милиционерите, дето ни гонеха, си направиха униформите такива. Смачкваха ни самочувствието... тъпотия, майни, тъпотия... Затова сме тука: бачкаш – имаш! Свобода! Мъчно ми е за Българийката, не за тъпотията!“

Сутринта, по път, радиото ни надвика: появило се торнадо. Засмукало толкова и толкова коли, хора, стока... Наводнило Корпус Кристи... Да бягаме, че лошо...

Чурето си призна, че откак се помни, все някакво торнадо го гони, а-а! – да го стигне, да го засмуче, омърхолеви и изплюе... и показва двусмислено следващата ни кола, карана от жена му.

Почерня, небето се вирна високо, високо – стана страшно като в хивудски екшън. Окото на торнадото се вторачи в гърбовете ни като Циклоп и Франкенщайн едновременно и подгони трафика-потока коли със скорост доста над лимита. Една фуния от пясъци и какво ли не, се виеше като злия дух от бутилката, правеше шахматни заклинания, движеше се като коня или офицера – с цел да ни матира.

Така и не се отбихме в Сан Антонио с прохладните паркове и мексиканските специалитети, били сте там – знаете каква екзотика е. Профуча покрай нас и клекна под торнадото...

Пиню зае зад волана комична стойка „Формула 1“ и се хилна: „Майни – вика – бягайте да бягаме, че да знаете какво ми мина през ума: Представете си, торнадото ни застига, засмуква ни барабар с колите и жените ни, върти ни по архимедовата си спирала, вкарва ни в орбита, губим ума и дума и хо-о-оп! – ни изгърсва пред МВР-ето в София... както сме по шорти, с извадени ризи, с дълги коси... с американски коли, с пищови в жабките...“

Чурето се задави: „И ни посрещат с хляб и сол... за дълго време!“; „Язък за подготовките, фалшивите паспорти, толкова страх и уншкения, лагери, миене на чинии и коли, правене на пици, ами дето проявихме бизнес инициатива и събирахме месеци наред празни бутилки от кола за да ги върнем и направим пари, а се оказа, че никой не бутилира втора употреба...“; „Язък за всичкия труд, изпити, имидж, яhti, коли,

къщи...“

Торнадото изглежда чу, сепна се, смили се, свърна встрани и отпраши към Мексико...

Това ми беше първото торнадо, второ нямаше. Тия дни ми звънна пловдивската майна Пиню. Сетил се нещо: „Майна – вика – забравихме се бе! А не бива! Няма ли да наминете към нас? Много се заседяхте в България!“

Как да му кажка, че цяла България е един оазис, пълен с разни пустини. И в душите! И, че трябва да я заселваме! Който Иска и който Може! И, че моето Торнадо ме е застигнало, засмукало и... изплюло в моята си хащиенда, дето съм се родил...

Как да му кажа, като майната Пиню много добре го знае...

Май 1997 г.

КРАЙ

© 1997 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11026>]